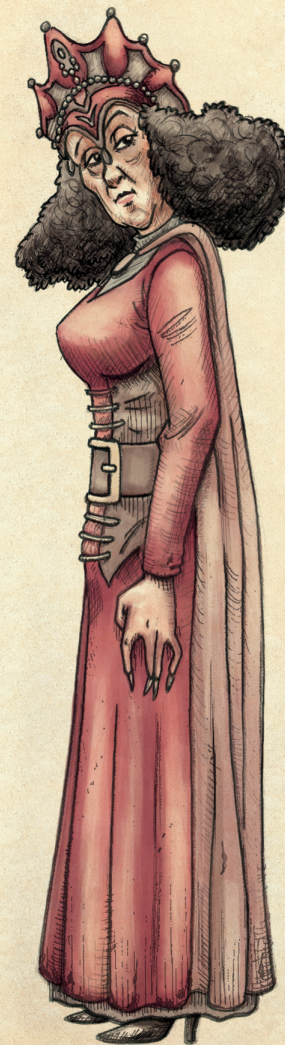

∞ De Haxa ∞

!!! OPPERHEKS !!!

De avond was gevallen over Schemermeer en het was kalm in de herberg. De laatste stamgasten waren net vertrokken. Sacha, Keelin en Helena zaten aan een tafeltje en speelden een kaartspel. Wat verderop hadden Wilko en Vlad plaatsgenomen om bestek op te blinken en servetten te vouwen.

Sacha keek Helena en Keelin geheimzinnig aan en monsterde de kaarten in haar hand.

'Het is nog steeds jouw beurt', zei Helena tegen haar nichtje.

'Hm, hm', antwoordde Sacha geconcentreerd. Na nog enig aarzelen legde ze toch haar kaarten op tafel. 'Ik pas.'

Keelin trok een wenkbrauw op. 'In dit spel kan je niet passen.'

'Maar ik heb geen goede kaarten', pruilde Sacha. 'Ik wacht dus liever een rondje.'

Helena en Keelin keken elkaar even aan en schoten in de lach. Sacha lachte mee. Toen greep ze naar de polaroidcamera die naast haar lag.

'Kom, ladies, fototijd!'

Sacha ging naast Keelin en Helena staan. 'Cheese!' zei ze, om vervolgens af te drukken. Een tel later kwam de polaroid uit het toestel geschoven. De dames keken er naar en lachten zich te pletter.

Vladimir rolde met zijn ogen en knikte naar de vrouwen.

'De mannen doen weer al het werk!' zei hij lacherig.

'O sukkeltjes', reageerde Helena met gespeeld medelijden, tot groot jolijt van Keelin en Sacha.

'Wie heeft er eigenlijk verloren?' vroeg Helena.

Keelin nam het papiertje met de scores en sloeg aan het rekenen. 'Wat? Dat kan niet!' klonk het verbaasd. Keelin telde opnieuw. Helena en Sacha keken nu mee over haar schouder.

'Ik heb verloren', zei Keelin beteuterd.

'De verliezer trakteert!' kirde Sacha.

'Wat dachten jullie van een picknick morgen?' vroeg Keelin. 'Het wordt mooi weer!'

'Ja, leuk idee!' zei Sacha enthousiast.

Helena knikte naar Vlad en Wilko. 'En de jongens kunnen even de herberg voor hun rekening nemen.'

Wilko en Vlad staarden Helena geschokt aan.

'Maar morgen vieren we het Vuurfeest!' protesteerde Vlad.

'Dan hebben we massa's werk!' pikte Wilko in.

'We zijn op tijd terug zodat we kunnen helpen, oké?' suste Helena.

Vlad en Wilko knikten dat het goed was, maar erg van harte was dat niet.

In de verte luidde de klok van een kerktoeren middernacht. Het dorpsplein lag er verlaten bij. Tenminste, zo leek het toch. Een paar rooksluizen kringelden in de lucht en verzamelden zich tot er een mysterieuze gedaante oprees. Hij of zij hield glazen bol in de lucht. Het silhouet draaide rond zijn as en fluisterde een spreuk in een vreemde taal. Vuurkorven schoten vlam en straatlantaarns knipperden. Uit de bol ontsnapten nevelsluizen die zich verspreidden over Schemermeer en elk huis binnendrongen, dwars door deuren, ramen en muren heen.

De nevel voerde een fluisterende stem mee die zich nestelde in de slapende dorpelingen. Even later leek de schim zelf in rook opgelost en klaarde de lucht boven het dorp weer uit.

Terwijl zich buiten het vreemde tafereel afspeelde, was Keelin in de geheime kamer in de weer met een kruidenbrouwsel.

De anderen waren na het kaartspel gaan slapen en ook Vega was allang onder zeil, maar Keelin hield van de stilte van de nacht en had besloten nog wat elfendingen te doen.

Ze nam een flesje met gedroogde kruiden en deed die in een beker met pruttelend water. Het mysterieuze gefluister dat zich een weg baande door de straten en stegen van Schemermeer drong nu ook de geheime kamer binnen. Keelin fronste en keek op. Ze spitste haar oren.

'Wat is dat?' mompelde ze.

Ze zette een stap naar voren. Het gefluister ebde weer weg. Keelin keek nog even in het rond en haalde haar schouders op. 'Vreemd...'

Het was een korte nacht geweest voor Keelin. De volgende ochtend stapte ze vrolijk de herberg binnen met een rijkgevlude picknickmand en was klaar voor haar uitstapje met Sacha en Helena.

Vlad en Wilko zaten aan de toog.

'Wilde plannen?' vroeg Wilko.

'Ik ga picknicken met Sacha en Helena, weet je nog?' zei Keelin.

Vlad en Wilko keken elkaar vragend aan.

'Wie zijn Sacha en Helena?' vroeg Vlad.

Keelin staaarde de twee bedenkelijk aan en schoot toen in de lach. 'Haha, wie zijn Sacha en Helena, grappig, jongens.' Ze wees naar Vlad. 'Wie ben jij?' En toen naar Wilko. 'En jij? Kom jij hier wel vaker?'

Keelin schudde het hoofd. Die twee toch.

Plotseling hoorden ze iemand vrolijk fluiten.

Brik kwam de trap afgedaald. 'Goeiemorgen', zei hij goedgemutst.

'Goeiemorgen Brik!' antwoordden Vlad en Wilko in koor. De man gaf de jongens een joviale schouderklop.

'Je wekker weer niet gehoord, Brik?' vroeg Wilko.

'Sterker nog, hij stond niet op!'

Vlad en Wilko lachten. Brik stapte achter de toog.

Keelin keek hem verbaasd aan.

'Wat kom jij hier doen?' vroeg ze.

'Werken natuurlijk', klonk stellig.

'Moet jij niet gaan houthakken in het bos?' reageerde Keelin.

Vlad, Wilko en Brik wisselden een verwonderde blik en schoten in de lach.

'Jullie ideetje zeker?' zei Brik tegen Wilko en Vlad. Toen draaide hij zich naar Keelin. 'Nooit meedoen met die twee hun domme grapjes. Het is zo al erg genoeg.'

Brik schonk zichzelf een kop koffie uit. 'Zeg, jongens, halen jullie extra hout voor het grote kampvuur vanavond?'

Wilko en Vlad knikten.

'Ik wil dat het een Vuurfeest wordt om nooit te vergeten!' knipoogde Brik voor hij de keuken in liep.

Keelins keek verbijsterd. 'Wat is hier aan de hand?' vroeg ze geïrriteerd.

Wilko en Vlad haalden hun schouders op. Ze leken niet te begrijpen wat Keelin bedoelde.

'Jongens, ik vind het niet grappig meer', drong Keelin aan.

'Wij zijn hier niet degenen die grapjes maken', zei Vlad.

'Inderdaad', pikte Wilko in. 'Jij bent diegene die raar doet en constant praat over twee totaal onbekenden.' De twee liepen naar de voordeur.

'Wat doet Brik ineens in de herberg?' riep Keelin hen na. 'En waar zijn Sacha en Helena?'

Maar er kwam geen antwoord. Brik kwam uit de keuken en Keelin stapte op hem af.

'Waar is Helena? En Sacha?' vroeg ze dwingend.

Brik keek oprecht verbaasd. 'Wie? Die ken ik niet. Zijn dat nieuwe vriendinnen van jou?'

Keelin barstte plots in lachen uit en ging naar de keuken. 'Het is genoeg geweest. Helena, Sacha, kom maar tevoorschijn!' riep ze.

Er gebeurde niets. Brik kwam bij Keelin staan.

Hij had een bezorgde blik nu. 'Is alles oké?' vroeg hij. Keelin keek vragend om zich heen, negeerde Brik en liep naar buiten.

Keelin liep gehaast door Schemermeer en klampte lukraak voorbijgangers aan. Ze stelde steeds dezelfde vraag: 'Hebt u misschien Sacha en Helena gezien?'

Het antwoord was steeds hetzelfde. Niemand leek ooit van de twee gehoord te hebben. Toen botste ze op de dorpsbakker. 'Heb jij de bestelling gekregen van Helena?' vroeg ze.

'Ja', knikte de bakker. Keelin haalde opgelucht adem. 'De bestelling is binnengekomen,' vervolgde de bakker, 'maar... wie is Helena?'

Keelin had het gevoel dat ze gek werd.

'Heeft Brik iemand nieuw in dienst?' vroeg de bakker. Zonder verder nog iets te zeggen, wandelde Keelin weg. Ze leek compleet in de war.

Net buiten het dorp waren Wilko en Vlad een kar aan het volstouwen met hout. Keelin kwam haastig hun richting uit.

'Willen jullie alsjeblieft ophouden?' smeekte ze. 'Ik begin écht ongerust te worden.'

Keelin ging tussen haar twee vrienden in staan en keek hen doordringend aan. 'Genoeg is genoeg', zei ze.

'Maar wat is er volgens jou dan aan de hand? Wie zijn die vrouwen over wie je het hebt?' vroeg Vlad. Hij was ernstig.

'Helena is de eigenares van de herberg. Sacha is haar nichtje. We wonen en werken al jaren bij hen', ratelde Keelin.

Wilko fronste. 'Maar Brik is eigenaar.'
'Brik is een van de houthakkers in ons dorp, Wilko!' riep Keelin.

Ze staaarde nadenkend voor zich uit en zag niet dat Wilko naar Vlad gebaarde dat Keelin gek was. 'Iets of iemand heeft Helena en Sacha vervangen door Brik', mijmerde ze.

'Dus jij beweert dat iedereen zijn geheugen gewist is waardoor ze die Helena en Sacha niet meer kennen?' vroeg Wilko.

Keelin knikte.

'Behalve dat van jou?' zei Wilko weer.

'Dat zou dus betekenen dat we met een ernstig Nachtwachtprobleem zitten', pikte Vlad in.

'Dat is de enige logische verklaring', reageerde Keelin.

'Heb je bewijs van het bestaan van die twee vrouwen?' vroeg Vlad.

Keelin dacht even na en besepte toen dat ze de polaroidfoto van de avond ervoor had. 'Ja', zei ze

enthousiast. Alles zou snel duidelijk worden nu.

Keelin tastte in haar jas en haalde de foto boven. Maar toen ze hem bekeek, zag ze tot haar ontzetting dat Sacha en Helena verdwenen waren. Alleen zichzelf stond erop. 'Huh? Hoe kan dat nu?' vroeg Keelin verbijsterd.

De jongens bekeken de foto. Wilko rolde met zijn ogen en nam de kar met hout bij de handvaten. 'Ik ga weer aan het werk', zei hij.

Wilko trok de kar op gang en liep naar de dorpspoort. Keelin bleef ontzet achter.

Vlad zag dat ze echt van de kaart was. Hij bleef bij haar staan.

'Ben ik dan echt gek aan het worden?' vroeg Keelin vol ongeloof.

Vlad legde een geruststellende hand op haar schouder. 'Luister. Ik heb geen idee van wat hier aan de hand is, maar ik zal je helpen om de waarheid te achterhalen.'

Keelin glimlachte dankbaar.

Vega hoorde gestommel in de geheime kamer en repte zich naar het opengeslagen deel van zijn boek. Vlad en Keelin kwamen zijn kant op. Vega wilde de twee vriendelijk groeten, maar die kans kreeg hij niet.

'Vega, ken jij Helena en Sacha?' vroeg Keelin.

'Ja. Maar ik heb ze natuurlijk nog nooit gesproken', antwoordde hij.

Keelin zuchtte. 'Maar je weet dus wie ze zijn! Oef!' Ze keek naar Vlad. 'Zie je wel', zeiden haar ogen.

'Ja, maar waarom vraag je dat?' wilde Vega weten.

'Wilko, ikzelf en de rest van het dorp hebben nog nooit van Sacha en Helena gehoord', vertelde Vlad.

Vega staaarde Vlad vol ongeloof aan. 'Hoe kan dat nu?'

'Volgens mij is iedereen betoverd', zei Keelin. 'Sacha en Helena lijken wel gewist uit het geheugen van iedereen in Schemermeer. Ook dat van Vlad en Wilko.'

